

ADVENT 2023

IMAFONAL

ISTENBE SZÖTT
KAPCSOLATAINK

Ebben az évben

a kapcsolódásaink

témaköréhez csoportosítottuk az adventi imákat.

Isten úgy helyezett minket ebbe a világba, hogy egy óriási kapcsolati hálóba is beleszőtt minket. Bennünk fonódnak tovább ősünk is és az utódaink is. Egy pillangó egyetlen szárnycsapása hat a Föld másik felén is.

Együtt szeretnénk imádkozni idén, mint Isten-szötte anyagok.

Az idézeteket Etty Hillesumtól, a 80 éve meghalt holland írótól (1914-1943 november 30.) vettük. Ő idén 80 éve halt meg. Egy gyönyörű naplót hagyott maga után. A 20. századi misztikus irodalom egyik legkülönlegesebb képviselője. Orosz zsidó, vallástalan családból származik. Egy pszichiáter, Julius Spier hatására közeledik a kereszténységhez. Spier biztatására kezd naplót írni éppen akkor, amikor származása miatt szorul a hurok körülötte. Egy évvel később Spier meghal, ő pedig ezzel egyidőben önként bevonul a westerborki tranzit-táborba. Bár megmenthette volna magát, de úgy gondolta, hogy nem vonhatja ki magát korának sorsából. Mélyebben megvizsgálta élet-tapasztalatait, és rájött, hogy személyes küzdelmeinek spirituális jelentősége van. Istentől indulva, és hozzá érkezve gondolkodik mindenről, és így szeretne az emberekhez, németekhez, ellenséghez és baráthoz kapcsolódni.

www.imakozosseg.hu

címünk: csendemberek@gmail.com

december 3. vasárnap

8. zsoltár

A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára. Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet! Gyermekek és csecsemők szája által is építed hatalmat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót. Ha látom az eget, kezded alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá? Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg. Úrrá tetted kezded alkotásain, mindent a lába alá vetettél: a juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is, az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak. Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!

Isten maga kapcsolódás

Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég, leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban, és hang hallatszott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.

Jézus ekkor mintegy harmincesztendős volt, és úgy gondolták róla, hogy József fia, ez pedig Élié; ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannajé, ez Józsefé, ez Mattitjáé, ez Ámósze, ez Náhumé, ez Heszlié, ez Naggajé, ez Mahaté, ez Mattitjáé, ez Simié, ez Jószeké, ez Jódáé; ez Jóhánáné, ez Résáé, ez Zerubbábelé, ez Sealtiéle, ez Nérié, ez Melkié, ez Addié, ez Kószámé, ez Elmadámé, ez Éré; ez Jósuaé, ez Elízeré, ez Jórímé, ez Mattáté, ez Lévié, ez Simeoné, ez Júdáé, ez Józsefé, ez Jónámé, ez Eljákimé; ez Meleáé, ez Mennáé, ez Mattattáé, ez Nátáné, ez Dávidé, ez Isaié, ez Óbédé, ez Bóázé, ez Szalmóné, ez Nahsóné, ez Amminádábé, ez Adminé, ez Arnié, ez Hecróné, ez Pérecé, ez Júdáé; ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Tárée, ez Náhóré, ez Szerúgé, ez Reúé, ez Pelegé, ez Héberé, ez Selahé, ez Kénané, ez Arpaksadé, ez Sémé, ez Nóée, ez Lámeké; ez Metúselahé, ez Énoké, ez Járédé, ez Mahalalélé, ez Kénané, ez Enósé, ez Sété, ez Ádámé; ez pedig az Istené. (Máté 1,1-17)

Uram! Arra vágyom, hogy nyitott és üres lehessen Számodra. Szeretném Mária üres kancsójaként befogadni az életben azt, amit Te adsz. Egyszerűen csak nyitni Feléd. De mindeközben telis-tele vagyok félelmekkel, a megfelelni akarás vágya hajszol, tehetetlenül sajnálkozom a körülöttem élők nyomorúságán, és én is tele vagyok adventi jajokkal: mit tegyek, mit egyek, mit vegyek?

Nemzedékről nemzedékre elrejtetted a hit kincsét bennünk, cserépedény-emberekben. Szeretném Veled leporolni és kifényesíteni ezt. Szeretnék újra és még erősebben Hozzád kapcsolódni! Köszönöm türelmedet, amellyel körülveszel, erődöt, amellyel hordozol, irgalmadat, amellyel megtisztítasz! Ámen

“Vörös és sárga rózsáim teljesen kinyíltak. Mialatt ott ültem abban a pokolban, szép lassan nyiladoztak. Sokan kérdik: hogy tudsz még a virágokra gondolni? ... Éppoly valóságosak, mint az a rengeteg nyomorúság, amit egyetlen napon átélek. Sok mindennek jut hely egyetlen életben. És nekem olyan sok helyem van, Uram. Ma, miközben a zsúfolt folyosókon jöttem-mentem, hirtelen elfogott a vágy, hogy a kőpadló kellős közepén, ott, a rengeteg ember közt letérdeljek. Az egyetlen emberhez méltó gesztus, ami megmaradt még nekünk, embereknek ebben a korban: letérdelni Isten előtt.” (1942. július 23.)

december 4. hétfő

51. zsoltár

A karmesternek: Dávid zsoltára, abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhez. Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem. Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó. Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél. Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet! Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád. Ments meg, mert vért ontottam, ó, Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem. Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám. Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem! Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait! Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljesen eléggő áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat.

Minden kapcsolódás forrása: Isten a szeretet

Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve. (Efézus 3,15-16)

Szerető mennyei Atyám! Emlékszem, amikor egy hajszál tartotta az életemet. És ahelyett, hogy ezen csüngtem volna, egyszer csak ott voltam a tenyeredben. Belekuporodhattam. Sok szempontból ugyanaz az ijedt, erőtlen, sebezhető gyermek vagyok ma is. De ma már tudom, hogy erőteredben megtalálom egyensúlyomat, stabilitásomat, szilárdságomat. Te újítod meg bennem a szeretetet és ajándékozol meg a szükséges bölcsességgel. Önmagaddal erősíted meg sérülékeny emberi kapcsolataimat! Köszönöm! Ámen

“Istenem, fogj kézen, bátran követlek, anélkül, hogy nagyon ellenállnék. Semmiből nem fogom kivonni magam, mindazt, ami ebben az életben rám zúdul, legjobb erőm szerint fogom feldolgozni. ... Szívesen vagyok melegben és biztonságban, de nem lázadozom, ha ki kell lépnem a hidegbe, csak vezess kézen fogva. Ha a Te kezedet fogom, bárhová elmegyek Veled, és igyekszem nem félni. Megpróbálok majd a szeretetből, abból az igazi emberszeretetből, ami bennem van, kisugározni valamit, akárhol legyek is.” (1941. november 25.)

december 5. kedd

15. zsoltár

Dávid zsoltára. URam, ki lehet sátrának vendége, ki tartózkodhat szent hegyeden? Az, aki feddhetetlenül él, törekszik az igazságra, és szíve szerint igazat szól; nyelvével nem rágalmaz, nem tesz rosszat felebarátjával, és nem hoz gyalázatot rokonára. Megvetéssel néz az alávalókra, de tiszteli azokat, akik az URat félik. Esküjét nem vonja vissza, ha kárt vall is. Nem adja pénzét uzsorára, és nem hagyja magát megvesztegetni az ártatlan rovására. Aki ezeket teszi, nem tántorodik meg soha.

Kapcsolódásaink értékrendje

Most tehát az embereket akarom meggyőzni vagy Istent? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgálja. Tudtokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől való, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam. (Galata 1,10-12)

Uram! Téged nem kell meggyőznie arról, hogy szerethető és értékes ember vagyok. Benned tapasztaltam meg, hogy az vagyok. Az emberek kedvét keresve, csak arra jöttem rá, hogy csinálhatok bármit, soha nem leszek elég. Közben begyűjtöttem pár elismerést, de a várva várt öröm, nyugalom és megelégedettség helyett csak megvetést éreztem magam iránt. Mert hiába kerestem embereknél azt, amire igazán éhezem és szomjazom, amire igazán szükségem van. Olyan közel és mégis olyan távol vagy. Hiszen Te odaadod magad, én pedig képtelen vagyok ugyanerre. Segíts elengedni és átengedni magam Neked! Ámen

„Segíteni fogok Uram, hogy ki ne aludj bennem, de előre semmit sem ígérhetek... Uram, talán abban is közreműködhetünk, hogy kiássunk Téged mások meggyötört szívéből. Igen Uram, a körülményeken - úgy tűnik, nem sokat tudsz változtatni, azok hozzátartoznak az élethez. Nem is vonlak felelősségre, mert később Te vonhatnál felelősségre minket... Vannak emberek, akik a legvégső pillanatban még biztonságba helyezik a porszívójukat, az ezüst villáikat és kanalaikat ahelyett, hogy téged helyeznének biztonságos helyre, Uram! Elfelejtik, hogy az ember nincs senki karmai között, ha a Te karodban van, Uram!” (1942. július 12.)

december 6. szerda

4. zsoltár

Hallgass meg, ha hozzá kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat! Ti, emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az üres beszédet, meddig törekedtek még hazugságra? Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok. Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le! Igaz áldozattal áldozzatok, és bízzatok az ÚRban! Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk! Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk. Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!

Kapcsolódás az imádság titkában

Én őértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied, és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és én megdicsőíttetem őbennük. Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyes legyenek, mint mi! (János 17,9-11)

Uram! Félek, hogy testem-lelkem szövetei elnyelik azt a világosságot, aki Te vagy bennem. Olyannak érzem magam, mint egy elkoszolódott üvegbúra. Te világítasz, de én nem szétszórom, hanem lefogom a fényt. Megmelengeti a szívemet, amikor arra gondolok, hogy ismersz. Felém indulsz, hogy még ebben is segíts. Te, Krisztusom folyton imádkozol értem. Ez megerősít, és engem is ösztönöz: Tehetetlen sajnálkozás helyett indíts imára engem is, amikor mások erőtlenségét látom! Ámen

“Mindenki menekülni akar. Miközben jól tudja, ha ő nem megy (a munkatáborba), akkor egy másíknak kell a helyébe lépnie. Tömegsorsá nőtt ez, tudnia kell mindenkinek. Nagyon nehéz nap. De az imában újra meg újra önmagamra találok. Azt mindig megtehetem, a legkisebb helyiségben is, hogy imádkozom. A tömegsorsnak azt a darabját, amit elbírok, kis batyuként egyre szorosabban, egyre feszesebben kötöm hátamra, összenövök vele, és már most így járok az utcákon. ... Azt a rövid időt, amit még itt tölthetek, különleges ajándéknak, egyfajta vakációnak fogom fel.” (1942. július 10.)

december 7. csütörtök

46. zsoltár

A karmesternek: Kórah fiaié. Ének magas hangra. Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.) Egy folyó ágai örvendeztetik Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait. Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve. Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld. A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.) Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön. Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, íjat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el. Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld. A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

Kapcsolódás és egység

Teljes alázatossággal, szelidséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével: ...egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett és mindenek által és mindenekben. A kegyelem pedig mindegyikünknek Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott. (Efézus 4,2-7)

Uram! Egy régi dalt éneklek magamban imádságként: Olyan örömet, mint a forrás, olyan békét, mint a folyó, olyan szeretetet, mint a tenger, olyan hitet, mint a szikla, kaptam Tőled, Istenem.

Nem én csináltam, nem én teremtettem, nem megszereztem, nem elintéztem, és még csak nem is izzadtam vagy erőszakoltam ki magamból, hanem kaptam. Segíts elfogadni, befogadni! Készíts elő bennünket, hogy jó ajándékok lehessünk mások számára! Ámen

Egypár napig nyugodtan akarok feküdni, de aztán egyetlen nagy ima akarok lenni... Hadd legyen valamivel több, hadd legyen mindennap valamicskével több, mint mindennapi létezésünkért érzett ezernyi gond. A nyugalمامat ezentúl mindig magamnál kell hordanom. ... Ha akarok valamit erőnek erejével, máris megtörik a ritmus. Nem szabad akarnom a dolgokat, hagynom kell, hogy beteljesedjenek bennem. De most valahogy nem erre álltam rá. Ne az én, a te akaratod legyen meg.” (1942. október 3.)

december 8. péntek

16. zsoltár

Dávid bizonyágtétele. Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem! Ezt mondom az ÚRnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem. A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem. Sok fájdalmuk lesz azoknak, akik máshoz csatlakoznak. Nem mutatok be nekik vérrel kevert italáldozatot, még nevüket sem veszem ajkamra. Uram, te vagy osztályrészem és poharam, te tartod kezedben sorsomat. Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem. Áldom az URat, mert tanácsot ad nekem, még éjszaka is figyelmeztet bensőm. Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van. Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem, testem is biztonságban van. Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszálljon a sírba. Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.

Kapcsolódások mintázatai

Hiszen talán azért szakadt el tőled egy időre, hogy örökre visszanyerd, most már nem úgy, mint rabszolgát, hanem rabszolgánál jóval többet: aki nekem is, de sokkal inkább neked, testi értelemben is és az Úrban is szeretett testvéred. Ha tehát engem társadnak tartasz, fogadd őt úgy, mint engem! (Filemon 15-17)

Uram! Elszakadt kapcsolataimon töprengek. Hol, hogyan rontottam el? A számtalan szakadás mind egyforma: kevés volt bennem a szeretet, a nagylelkűség. Mindig ugyanaz. Szabadon, tágasan szerettem volna, de félelmeim követelésként szólaltak meg, és elvesztettem, amit kerestem. Most átadom neked saját rabszolgaságomat, és hagyom, hogy velem együtt magadhoz öleld sebzettségemet. Irgalmadat várom, hogy szakadásaim, veszteségeim színterei kegyelmed forrásának adjanak helyet. Ámen.

„A megalázáshoz kettőre van szükség. Arra, aki megaláz, és arra, akit megaláznak, de legalább arra, aki hagyja magát megalázni. Ha ez utóbbi hiányzik, vagyis ha a passzív fél minden megaláztatással szemben immunis, akkor a megaláztatás elillan a levegőben. Ami marad, az csupán a sok kényelmetlen rendszabály, amely beleavatkozik az ember életébe... Ma reggel végig bicikliztem a Stadionkadén, élveztem a tágas horizontot, amely a város szélén élénk táru, belélegeztem a friss, nem kiporciózott levegőt... a fölött az út fölött, ami nekünk maradt, ott a teljes égbolt. Nem tehetnek velünk semmit, valóban semmit. Egy kicsit megnehezíthetik az életünket, megfoszthatnak anyagi javainktól, külső szabadságunktól, de leginkább mi fosztjuk meg magunkat erőink legjavától helytelen magatartásunkkal. Azáltal, hogy üldözöttnek, megaláztatottnak és elnyomottnak érezzük magunkat.” (1942. június 20.)

december 9. szombat

25. zsoltár

Dávidé. URam, utánad sóvárog a lelkem! Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit. A te nevedért, ó, URam, bocsásd meg bűneimet, mert sok van! Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet. Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket. Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából. Fordulj felém, és könyörülj rajtam, mert magányos és nyomorult vagyok. Enyhítsd szívem szorongását, szorult helyzetemből szabadíts ki! Lásd meg nyomorúságomat és gyötrődésemet, és bocsásd meg minden vétkeimet! Nézd, mennyi ellenségem van! Gyűlölnek kegyetlen gyűlölettel. Tartsd meg életemet, ments meg, ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem! Feddhetetlen becsület őrizzen engem, mert benned reménykedem. Szabadítsd ki, ó, Isten, Izráelt minden nyomorúságából!

Titokzatos emberi kapcsolódások

Akiből az egész test egybeilleszkedik és összekapcsolódik a különféle ízületek segítségével úgy, hogy minden egyes tagja erejéhez mérten közösen munkálja a test növekedését, hogy épüljön szeretetben. (Efézus 4,16)

Édesatyám! Figyelem az egybeilleszkedést. Önmagukban egymáshoz nem illő csontok közé épül az ízület. Felveszi egyiknek is, másiknak is a formáját, és önmaga által megteremti a csikorgás nélküli, szabad, bármilyen irányú mozgást. Milyen szép, ahogy az apró dolgokra is gondosan figyelsz! Megadod, hogy a kemény, a test súlyát hordozó csontok lágyan összeilleszkedjenek. A benső életünkben, és kapcsolatainkban is ezt teszed: összeillesztesz, összeszövögetsz. Általad szövődik össze egyé a kemény és a lágy, a tartó és a mozgató. Szeretném látni Lélek-finom jelenlétedet megkeményedett kapcsolataim között. Nélküled nem tudok illeszkedni. Nélküled fáj és csikorog a mozgás. Állj közénk szeretetteddel, hogy rajtad keresztül kapcsolódhassunk egymáshoz. Ámen

„Ennek a kornak hatalmas problémája... a németek ellen érzett hatalmas gyűlölet megmérgezi a saját lelkünket. Fulladjon meg mind... az efféle megnyilvánulások hozzátartoznak a mindennapi társalgáshoz, és néha azt az érzést keltik az emberben, hogy lehetetlen élni e korban. Míg aztán pár héttel ezelőtt fel nem bukkant egyszeriben a megváltó gondolat, mely úgy szökött szárba, mint tétovázó zsenge fűszál a burjánzó gyomok közt. Ha csak egyetlen tisztességes német akad is a világon, az megérdemli, hogy megvédjük az egész barbár banda ellen, és azért az egyetlen tisztességes németért már nem zúdíthatjuk gyűlöletünket az egész népre. ... a lehető legrosszabb, ami létezik, a lélek betegsége... Ha odáig jutnék e korban, hogy valóban gyűlöljek, megsérülne a lelkem.” (1941. március 15.)

december 10. vasárnap

133. zsoltár

Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.

Kapcsolódás az Egyházban

Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könyörgésben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok velem az evangélium hirdetésében az első naptól fogva mind a mai napig. Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus napjára. (Filippi 1,3-6)

Édesatyám! Fájdalommal látom, hogy éppen az egyházban tépázzuk varratlan köntösöd. Máskor tehetetlenül szemlélem, hogy itt-ott úgy megkopott szépséges köntösöd, hogy már alig tartja szál. Áttetsző, mint a szita. Közönyös tekintetek, éldegélés egymás mellett, aztán válások, aztán halál. Mi történik velünk, Urunk? Kérlek, könyörülj! Irgalmas szeretettel légy jelen! Ámen

„Mintha a legparányibb lélegzetvételemet is átjárná az örökkévalóság érzése, a legjelentéktelenebb tett, a legszürkébb mondat is egyszerre óriási háttérrel kapna... Nem elég csak hirdetni Téged, Uram, másokhoz elvinni, mások szívéből kiásni. Fel is kell szabadítani másokban a Hozzád vezető utat, Uram, ehhez pedig az emberi lélek alapos ismerőjének kell lenni... Az emberek számomra épp olyanok néha, mint a házak, melyeknek nyitva az ajtajuk... minden házat a Te megszenteld hajlékoddá kell alakítani. Uram ígérem, megígérem neked, hogy annyi házban fogok lakást és szállás keresni Neked, Uram, amennyiben csak tudok... Annyi sok az üresen álló ház, Te leszel bennük az első számú albérlő.” (1942. szeptember 17.)

december 11. hétfő

142. zsoltár

Dávid tanítókölteménye. Imádság abból az időből, amikor a barlangban volt. Hangosan kiáltok az ÚRhoz, hangosan könyörgök az ÚRhoz. Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat. Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat. Tört vetettek nekem az ösvényen, amelyen járok. Tekints jobb kezem felé, és lásd meg, hogy senki sem akar észrevenni! Elveszett minden menedékem, senki sem törődik velem. Hozzád kiáltok, URam, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén. Figyelj esedezéseimre, mert igen elesett vagyok! Ments meg üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálam! Hozz ki engem a börtönből, hogy magasztalhassam nevedet! Körém sereglenek majd az igazak, amikor jót teszel velem.

Kapcsolódás a magányban

Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Macedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem állt velem kapcsolatban, csak ti egyedül. (Filippi 4,15)

Édesatyám! Elindultam hosszú útra, ismeretlen útra egyedül. Veled. Magam mögött hagyva az elvárásokat, megfeleléseket, visszaigazolásokat, elismeréseket. Légüres tér körülöttem. Ami eddig eligazított, most súlytalan, értéktelen. Kár, szemét. Sorra veszem veszteségeimet, hiányaimat. Szívem magányos pusztaságán keresztülhaladok. Kérlek, Jézusom, öleld magadhoz hiányokkal teli életemet. Mutasd meg, hogyan tudom a Te szemeddel látni veszteségeimet. Szent csöndedben hadd találkozzam lelkem legtisztább vágyával, amely Hozzád kapcsol. Magányom hadd legyen a tőled jövő életforrás medre. Ámen

“Lassú, fájdalmas folyamat, amíg igazi, belső függetlenségünk megszületik. Amíg egyre jobban meggyőződünk arról, hogy sem most, sem ezután nem várhatunk másoktól segítséget, támaszt, menedéket. A többiek ugyanolyan bizonytalanok, gyengék és tehetetlenek, mint amilyen te magad vagy. Mindig neked kell erősebbnek lenned. Nem hinném, hogy természetednél fogva másokra kéne támaszkodnod... Az egyetlen felelősség, amit az életben magadra vállalhatsz, az az önmagadért való felelősség. Ezt azonban teljes mértékben vállalnod kell.” (1941. október 21.)

december 12. kedd

34. zsoltár

Dávidé, abból az időből, amikor eszelősnek tette magát Abímeleknél, aki aztán elkergette, ő pedig elment. Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét! Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegtem. Öröme derülnek, kik rátekingenek, nem pirul az arcuk. Kiáltott az elesett, az ÚR meghallgatta, és minden bajából kiszabadította. Az ÚR angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket. Éreztétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. Féltétek az URat, ti, szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. Az oroszlánok is sínylődnek és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót. Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az ÚR félelmére. Ki az az ember, akinek tetszik az élet, és szeretne jó napokat látni? Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat, és ajkad ne beszéljen csalárdságot! Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt! Az ÚR szeme látja az igazakat, füle meghallja kiáltásukat. Az ÚR a gonosztevők ellen fordul, emléküket is kiirtja a földről. Akik az ÚRhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimenti őket minden bajból. Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az ÚR. Megőrzi minden csontját, egy sem törik el közülük. Halálos veszedelem éri utol a bűnöst, megbűnhődnek, akik gyűlölik az igazat. Az ÚR megváltja szolgálói életét, és nem kell bűnhődnie senkinek, aki hozzá menekül.

Kapcsolódás az idegenekkel

Péter be akart lépni (a házba), Kornéliusz eléje ment, ... ekkor így szólt hozzájuk: „Tudjátok, hogy tiltott dolog zsidó embernek idegennel kapcsolatot tartania, vagy hozzá bemenni. De nekem Isten megmutatta, hogy egyetlen embert se mondjak szentségtelennek vagy tisztátalannak. (Apostolok cselekedetei 10, 25-28)

Krisztus Testvér! Te közeliakat és távoliakat hívsz egybe, Te idegeneket és helybélieket ültetsz egy asztalhoz, Te tisztátalan bűnösöket és a tökéletesség arcával tetszelgőket állítod egy sorba színed elé, Te igazakat és hamisakat is áldón öleled egybe. Köszönöm azokat, akik idegenségükkel, tőlem különbözőségükkel, idegesítő szokásaikkal, nehezen viselhető fogyatékaikkal, harsány vagy szigorú kegyességükkel belépnek imádságom terébe, akiket Eléd hozhatok, akik Hozzád mozdítják szívemet, akik figyelmeztetően intenek és bátorítanak arra, hogy előítéleteimnek tükröt tartsak és meglássam bennük a testvért, akiket mellém rendeltél. Ámen

“Az olyan szavakat, mint Isten, Halál, Örökkévalóság, jobb, ha elfelejti az ember. Olyan egyszerűnek és szótlannak kell lennünk, mint a szárba szökkenő búzagalásznak vagy a zuhogó esőnek. Egyszerűen csak léteznünk kell. Valóban odáig jutottam már, hogy őszintén kimondhatom: remélem, én is munkatáborba mehetek, hogy tehessek valamit a tizenhat éves lányokért, akiknek szintén menniük kell. Hogy a hátramaradó szülőket megnyugtathassam: ne aggódjatok, vigyázni fogok a gyermekeitekre. Ha azt mondom az embereknek: menekülésnek vagy bujkálásnak semmi értelme, nincs menekülés, tartsunk a többiekkel, próbáljunk meg mindent megtenni másokért, amit csak tudunk, akkor ez túl rezignálnak hangzik. ... Annak a töretlen, derűs érzésnek, amelybe beletartozik minden szenvedés és szomorúság is -, képtelen vagyok a megfelelő hangját eltalálni. “ (1942. július 9.)

december 13. szerda

128. zsoltár

Zarándokének. Boldog mindenki, aki az URat féli, és az ő útjain jár. Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod. Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték. Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az URat. Áldjon meg téged a Sionról az ÚR, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész életeden át, és megláthasd unokáidat is! Békesség legyen Izráelben!

Kapcsolódás a rokonokkal

De Ruth azt felelte: Ne unszoldj engem, hogy elhagyjalak és visszatérjek tőled. Mert ahová te mégy, odamegyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg. Néped az én népem, és Istened az én Istenem. Ahol te meghalsz, ott akarok meghalni én is, ott temessenek el engem! Úgy bánjék velem az ÚR most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem tőled! (Ruth 1,16-17)

Mennyei Édesatyám! Áldásod generációkon átívelő ereje és nyoma ott látszik az életemben, a gyermekeim életében, az unokáim életében és visszamenőleg is látom azt a szálát, amit Te szőttél bele aranyfonálként. Ahogyan a Benned elköteleződés, a visszahívó belső atyai hang, a mindig nyitva álló Jézus-ajtó, a vágy, hogy ragaszkodjak Hozzád és szeretni tudjak kimondja bennem az igen-t a belépésre a másik ember világába, mely fájdalmat, együtt szenvedést és boldogságot rejt magában, kimondja az igen-t az ismeretlen útra, a mellém rendelt társra és társakra. Gyenge bennem még az átadás és átadottság, halk a szó, ami igent-t mond, vékony a fonál, ami tart, erőtlen a ragaszkodás a másikhöz, zilált és türelmetlen a szeretetem. Mégis és akkor is: unszoldj, hogy Veled tartsak, kérlelj, hogy maradjak, szeress, hogy biztonságban legyek Veled, akárhova is viszel. Ámen

„Aztán megjött az apám. Az oly sok szeretettel, magamba sulykolt szeretettel várt apám. Előző nap, azután a bizonyos erőteljes reggeli ima után felszabadultnak, boldognak és könnyűnek éreztem magam. Amikor megjelent ez az én kicsi papám az elcsereált esernyővel és az új, kockás nyakkendőjével... elhagyott az erőm, gátlások rohantak meg, és halálosan szerencsétlennek éreztem magam. ... A szeretet nem segített. Totális bénultság fogott el. ... Apám legapróbb megnyilvánulásai, rezignációja, humora, kétkedése tulajdonképpen olyasvalamit érintenek meg bennem, ami közös vele, de amiből tovább kell fejlődnöm... Ez egy bennem zajló folyamat. A nemzedékek kapcsolódása egymáshoz. Az ő káoszukból bizonyos dolgokkal szembeni állást-nem-foglalásukból kell magamat kiformálnom azzal, hogy igenis állást foglalok... Mikor világossá vált ez az összefüggés, erőm újból visszatért, a szeretetem is visszatért, és sikerült azon a pár órás rémületen felülkerekednem.” (1941. november 30.)

december 14. csütörtök

62. zsoltár

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig. Meddig támadtok egyetlen emberre, miért akarjátok mindnyájan megölni? Olyan, mint a düledező fal és a bedőlt kerítés! Csak azon tanácskoznak, hogyan taszítsák le a magasból. Hazugságban telik kedvük, szájukkal áldanak, szívükben átkoznak.

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk!

Csak pára az emberek élete, hazug látszat a halandóké. Ha mérlegre kerülnek, a páránál is könnyebb mindegyik. Ne bízatok zsarolt javakban, rablott holmival ne kérkedjétek! Ha gyarapszik is vagyonotok, ne bizakodjatok el!

Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint.

Kapcsolódás a széthúzásban

A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját. Ezért fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére. (Róma 15,5-7)

Türelem és vigasztalás Istene! Egyszerűvé formálsz minket, gyermeki őszinteségre hívsz, együgyű hitre, ami látja a láthatatlant és mégsincsnek szavai kifejezni. Te nem bonyolítod túl, nem vonsz be zavaros és átláthatatlan körökbe, nem a pusztulás és rombadöntés a célod, hanem hogy otthonra leljünk Benned. Te úgy látszol meg köztünk, hogy otthont teremtünk és atyákká, anyákká leszünk a megfáradtaknak és bolyongóknak, a gyermekeknek és testvéreinknek, hogy helyet és időt adunk a csendességre, a feltárukozásra, megértésre, elfogadásra, imádságra - a tenyeredbe helyezve mindent és mindenkit, hogy Nálad biztonságban legyenek. A béke hazája, a dicsőítés tere, a hálaadás kapui nyílnak meg ebben a befogadásban. Ámen

„Az utóbbi időben imádkozni sem tudok. Én nem szeretem magamat. ... Ilyenkor hirtelen olyan gyáva leszek, mint egy szamár, amelyik megtorpan, s egyetlen lépést sem akar tenni már a sziklás ösvényen. És amikor ilyen halott érzés ébred bennem... .. nemcsak hogy egyre szerencsétlenebbnek érzem magam, hanem egyre szerencsétlenebbnek is akarom érezni magam. Jól kiélezni a drámai szituációkat, és aztán jóízűen szenvedni bennük. Lehetsz szomorú, egyszerűen és őszintén szomorú, de ne építs köré drámákat. Az embernek a szomorúságban is egyszerűvé kell válnia, különben csak hisztéria az egész... Az ember sok mindent bizonyos homályos misztikával próbál megérteni az életből. A misztikának kristálytiszta őszinteségen kell alapulnia. Miután a dolgokat előbb a legutolsó valóságmagjukig átvilágítottuk. “ (1942. június 12.)

december 15. péntek

44. zsoltár

A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. Isten, saját fülünkkel hallottuk, elbeszélték nekünk apáink, mit vittél véghez napjaikban, a régi időkben. Keziddel népeket űztél el, őket pedig a helyükre plántáltad. Nemzeteket zúgtál össze, őket pedig a helyükre küldted. Mert nem a maguk fegyverével vették birtokba az országot, és nem a saját karjuk segítette meg őket, hanem a te jobbod és a te karod, a te orcád világossága, mert kedvelted őket. Te vagy királyom, ó, Isten! Parancsodra megszabadul Jákób. Általad verjük le ellenségeinket, neved segítségével tiporjuk el támadóinkat. Mert én nem az újamban bízom, nem a fegyverem segít meg engem. Te segítesz meg ellenségeinkkel szemben, gyűlölőinket te szégyeníted meg. Istent dicsérjük mindennap, neved magasztaljuk örökké. (Szela.) Mégis elvetettél, megszegyenítettél minket, nem vonultál ki seregeinkkel. Megfutamítottál az ellenség előtt, gyűlölőink kifosztottak bennünket. Odadobtál minket, mint vágójuhokat, és szétszórtál a népek közé. Potom áron adtad el népedet, nem szabtál magas vételárat érte. Gyalázatossá tettél szomszédaink előtt, gúnyol és csúfol környezetünk. Szóbeszéd tárgyává tettél a népek között, fejüket csóválják miattunk a nemzetek. Mindennap szidalmaznak engem, szégyen borítja arcomat a gyalázók és a káromlók szava miatt, az ellenség és a bosszúálló miatt. Bár mindez ránk szakadt, nem feledtünk el téged, nem szegtük meg szövetségedet. Szívünk nem szakadt el tőled, lépteink sem tértek le ösvényedről. Pedig a sakálok tanyájára űztél minket, és a halál árnyékát borítottad ránk. Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és idegen istenhez emeltük volna fel kezünket, nem vette volna-e észre Isten? Hiszen ő ismeri a szívnek titkait. Miattad gyilkolnak minket naponta, vágójuhoknak tekintenek. Serkenj fel! Miért alszol, Uram? Ébredj föl, ne taszíts el végképp! Miért rejtet el orcádat, miért felejtet el nyomorúságunkat és ínségünket? Lelkünk a porba hanyatlott, testünk a földhöz tapadt. Siess segítségünkre! Válts meg minket irgalmadból!

Kapcsolódás a bajban

Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nemcsak a cselekvésben, hanem tavaly óta a szándékban is elől jártatok. (2 Korintus 8,8-10)

Irgalmas Istenem! Kegyelmed elég, hogy másokkal osztozzak ajándékaidon, szereteted gazdagodik, mikor törekenységemet ajánlom fel neked, bőséges örömmel látsz el, ha megüresítve fekszem lábaidnál, Lelked bátorít a cselekvésre és szétszóra jézusi kicsinyek közt, a halál árnyékában is adhatok mosolyt, a korlátok és falak közt irányíthatom a tekintetemet az égre, az elzárkózóknak is adhatok teret a Te vezetésedre, a vagyonomat szétszonthatom érdemtelenek és szegények közt, a vágyaimból közös álmok szülehetnek Benned testvéreimmel, Igéd szelíd igen-jei összeköthetnek a bajba jutottak igazság utáni sóvárgásával, kinyújthatom kezem bizalommal azok felé, akik a sötét völgyben bolyonganak és félnek, boldogságra kapcsolódó és növekvő életemet adhatom a barátaimért és a szenvedőkért. Mert Tőled kaptam. Mert a Tiéd vagyok. Mert nem veheti el tőlem senki, csak szabadságodból önként adhatom. Ámen

„A külső fenyegetések egyre nagyobbak, a terror minden nap növekszik. Az imát sötét, védelmező falként vonom magam köré, úgy húzódok vissza az imába, akár egy kolostori cellába, hogy aztán megint erősebben, összeszedettebben lépjek ki onnan. Az ima zárt cellájában való visszavonulás számomra egyre nyilvánvalóbb valósággá válik és szükségszerűséggé is. Ez a belső koncentrálttság magas falakat emel, s közöttük ismét önmagamra lelek, minden szétszórtságból újra egyetlen egészé formálom magam. És el tudnám képzelni, hogy jöhetnek olyan idők, mikor napokig csak térdelek, míg azt nem érzem, hogy a védelmező falak emelkednek körém, melyek közt nem eshetem szét, nem pusztulhatok el. “ (1942. május 18.)

december 16. szombat

70. Zsoltár

A karmesternek: Dávidé, emlékeztetőül. Istenem, ments meg engem, URam, siess segítségemre! Szégyenkezzenek és pironkodjanak, akik életemre törnek! Riadjanak vissza, és érje gyalázat azokat, akik bajomban gyönyörködnek! Távozzanak megszégyenülve, akik hahotázva beszélnek rólam! Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Isten! De én elesett és szegény vagyok, siess hozzám, Istenem! Te vagy segítségem és megmentőm, URam, ne késlekedj!

Kapcsolódás a szenvedésben

Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk. A mi reménységünk bizonyos felöletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részestársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is. (2 Korintus 1,6-7)

Jézusom! Belekeresztelkedtünk a Te szenvedésedbe. Önostorozás, hibáztatás, drámai konfliktusok generálása, állandó kimondatlan feszültség helyett abba a mély emberi valóságba, hogy kiszolgáltatottak vagyunk a Te szeretetednek. Ez sérti az egónkat, a szabadságról szőtt képeinket, a megőrzöttségünket sérthetlenségnek tüntetve fel. Részei vagyunk szenvedésednek: értünk és miattunk, bennünk és általunk sebzetten jössz elénk ma is az úton, hogy tudjuk, nem vagyunk egyedül. A véred és vérünk az oltár előtt, a reménységünk sötétben világító lámpás. Ma megköszönöm neked, hogy előttünk jársz félelem nélküli bátorsággal helyet készítve az örökkévaló befogadására. Köszönöm, hogy karjaidba veszed újszülött énünket és a fájdalmas növekedésben járni tanítasz mellénk rendelve az útítársakat térben és időben átívelve. Köszönöm, hogy pont annyi terhet teszel ránk, amit el tudunk viselni és edzel minket arra, hogy egyszer meglássunk Téged színről-színre. Ezt a teremtett és csodálatos világot köszönöm, amiben formálsz a változás és érlelődés kínjaiban is testünket és lelkünket, hogy alkalmassá váljunk hordozni megváltó szeretet-kapcsolat énedet. Köszönöm, hogy nem a halálé az utolsó szó. Ámen

„A szenvedés nem csorbítja az emberi méltóságot. Úgy értem: lehet emberhez méltóan és emberhez méltatlanul szenvedni. Úgy értem, a nyugati emberek többsége nem érti a szenvedés művészetét, helyette ezer és ezer félelem szállja meg őket. Már nem élet, amit a legtöbben élnek: félelem, lemondás, elkeseredés, gyűlölet, kétségbeesés. Istenem, persze mindez nagyon is érthető. De amikor elveszik az életünket, már nem sokat vesznek el tőlünk. Kérdezem, olyan nagy különbség, hogy itt falja fel az embert ezernyi félelem, vagy Lengyelországban az ezernyi tetű meg az éhség? Úgy kell elfogadnunk a halált, mint az élet velejáróját... .. Ha ilyesmit találok mondani, máshogy értik, mint ahogy mondom. Ez nem rezignáció, sohasem az... Ezerféleképpen megéltem már az életet, és ezerféle halált is haltam, már semmi új nem jöhet... A szenvedés mindig megkövetelte a maga helyét és jogait, számít az, miféle formában jön el? A lényeg, hogyan viseli az ember, milyen helyet juttat neki az életben, és hogyan tudja mégis elfogadni az életet.” (1942. július 2.)

december 17. vasárnap

42. zsoltár

A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye. Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez, úgy kívánkozik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt? Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekekkel az ünneplő sokaságot. Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért! Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár-hegyről. Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR, imádságot életem Istenéhez. Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség? Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened? Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!

A kapcsolódás segítői

Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e? Mivel a kenyér egy, mi is mindannyian egy test vagyunk, mert mindannyian az egy kenyérből részesedünk. (1 Korintus 10,16)

Jézusunk, te lélek vagy, de kenyér is. Lelkemben élsz, de út is vagy, amelyen egymáshoz is, ozzád is jutunk. Urunk, minden, amit látunk, rólad szól. Minden felemel a láthatatlanba. De ma is milyen vak voltam! Észrevettem a port a szekrényen, de a rajta megcsillanó fényt nem! Kérlek, segíts abban, hogy lássak! Most megdörzsölöm a szemem, és figyellek. Itt vannak angyalaid is. Minden papírsercegés feléd mozdít. Talán mindjárt kopog valaki, aki Téged hoz. Kérlek, hadd vegyem észre! Ámen

„Igazán jó táplálék volt éhgyomorra az a néhány zsoltár, amelynek helyet csinál az ember manapság mindennapi életében. Együtt kezdtük el a napot, és ez olyan szép volt. Éltető táplálék... Ó azok a madarak, az a napsütés a kavicsos tető fölött. Óriási szelídség és nyugalom szállt meg. Elégedettség is, amely Istenben gyökerezik. Valami őserő árad az ótestamentumból, és van benne valami népi is. Csodálatos figurák népesítik be. Költőiek és szigorúak. Valójában halálosan izgalmas könyv ez a Biblia, durva és gyengéd, naiv és bölcs... Az ember manapság a Végzet tőzsomszédságában él, ahogy akarjuk, kialakítja hétköznapi viselkedési formánkat vele, és minden egészen másként van, mint ahogy ezt régen a könyvekben olvasta. Annyit mindenestre tudok, hogy az embernek még szeretteiért érzett aggodalomtól is meg kell szabadulnia. A következőre gondolok: az embernek minden erejét, szeretetét és istenhitét, amit magában őriz, és ami bennem az utóbbi időben olyan csodálatos módon felerősödött, készenlétben kell tartania bárki számára, aki véletlenül az útjába kerül és igényli.” (1942. július 5. és július 7.)

december 18. hétfő

116. zsoltár

Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek. Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban van részem. De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó, URam, mentsd meg életemet! Kegyelmes és igazságos az ÚR, irgalmas a mi Istenünk. Megőrzi az ÚR az együgyűeket, elesett vagyok, de ő megsegít. Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR! Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, az ÚR színe előtt járhatok az élők földjén. Hittem, ha így szólok is: Igen elesett vagyok! Kétségbeesésemben mondtam: Minden ember hazug! Mit fizessek az ÚRnak a sok jóért, amit velem tett? A szabadulásért fölemelem a poharat, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében. Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát. Ó, URam, én a te szolgád vagyok, szolgád vagyok, szolgálóleányod fia: levitted rólam a bilincset. Hálaáldozatot mutatok be neked, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében, az ÚR házában udvaraiban, tebenned, Jeruzsálem! Dicsérjétek az URat!

Kapcsolódás a testünkhöz

„Ezek tiltják a házasságot és bizonyos ételek élvezetét, amelyeket Isten azért teremtett, hogy hálaadással éljenek velük a hívők és azok, akik megismerték az igazságot. Mert Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele, mert Isten igéje és a könyörgés megszenteli.” (1 Timóteus 4,3-4)

Istenem, köszönöm, hogy ezt az életet ebben a testben tölthetem. Köszönöm minden porcikámat, még fájós hátamat is. Valamit éppen itt és ebben mutatsz meg, ez az a földi keret, amiben élek, és amiben engem megtalálsz. Az én tudóm éppen az, amelyikben a T e levegődet beszívom, és ebben válik élhetővé minden sejt. Segíts, hogy hálát tudjak adni ezért a hús-temploméért. Hogy ne szidjam örökké, ne legyek elégedetlen! Uram, T e tudod, mennyire mohó vagyok, segíts ebben az adventben egy kicsit jobban bánnom magammal! Ámen

„Egynéhányszor, már nem olyan gyakran, mint azelőtt, elrontom a gyomrom, egyszerűen azzal, hogy túl sokat eszem. Vagyis fegyelmetlenségéből. Tudom, hogy vigyáznom kell, és mégis megszáll valami mohóság, semmilyen józan érv nem használ ellene. Tisztában vagyok azzal, hogy egyetlen falat nyújtotta apró kis élvezetért vagy miért, keserűen kell majd megfizetnem, mégsem tudok lemondani róla... Végére is szimbolika az egész A mohóság valószínűleg lelki életemben is megvan. Rengeteg mindent szeretnék felhabzsolni, és olykor ez súlyos emésztési zavarokat okoz... Olyasmí volt abban a mohóságban, mintha attól félne, hogy lemarad valamiről... Az ember éhes lehet az életre is. De ha habzsolja az életet, célt téveszt.” (1941. november 21.)

december 19. kedd

95. zsoltár

Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk. Most, amikor halljátok szavát, ne keményítsétek meg szíveteket, mint Meribánál, amikor Masszánál voltatok a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek, próbára tették, bár látták tetteimet. Negyven évig bosszankodtam arra a nemzedékre és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, nem ismeri útjaimat. Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mehetnek be a nyugalom helyére!

Kapcsolódás a nem kapcsolódóhoz

Ha pedig egy városba vagy faluba mentek be, tudjátok meg, hogy ki méltó ott erre, és maradjatok annál, míg csak tovább nem mentek. Amikor beléptek a házba, köszöntsétek a ház népét, és ha a ház népe méltó, szálljon rá békességetek, ha pedig nem méltó, békességetek térjen vissza rátok! Ha pedig valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg beszédeteket: menjetek ki abból a házból vagy városból, még a port is verjétek le lábatokról! (Máté 10,11-14)

Jézusom, segíts, hogy meglássam ebben a világban a Te szenvedésedet. Mindig csak a magamét látom, vagy azokét, akiket szeretek vagy sajnálok. Valójában a Te passiód folyik itt a földön. Bennünk, közöttünk van az ég és a föld, a jó és a rossz minden feszültsége. Kérlek, Uram, segíts távolabbról, igazabban látnom a földi élet keresztjét! Nem szeretném túlnyüzsögni az életemet, csak lenni, engedni a Te utadat! Had kössem össze most imámmal azokat, akik gyűlölnék azokkal, akik szeretnek. Azokat, akik félnék azokkal, akiktől félnék! Jézusom, térjen rám a te békességed! Ámen

“Egy kis csatatérnek érzem magam, ahol e kor nagy kérdései vagy egyetlen kérdése körül folyik az ütközet. Az egyetlen, amit tehet az ember, hogy alázatosan meghajol, és engedi, hogy csatateret csináljanak belőle. Azoknak a kérdéseknek szállásra van szükségük, találniuk kell egy helyet, ahol megvívhatnak, megbékélhetnek egymással, és nekünk, szegény kis embereknek, fel kell tárni számukra belső tereinket, nem szabad megfutamodnunk. Ami azt illeti, én nagyon is vendégszerető lehetek. De az ember nem veszhet el örökké a nagy kérdésekben...” (1941. június 16.)

december 20.szerda

92. zsoltár

Zsoltár. Ének szombatnapra. Milyen jó hálát adni az ÚRnak, és zengeni neved dicséretét, ó, Felséges, hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel tízhúrú hangszeren és lanton, zengő hárfán! Mert megörvendezettél tetteiddel, URam, kezed alkotásainak ujjongok. Mily nagyok alkotásaid, URam! Igen mélyek gondolataid! Az ostoba ember nem ismeri fel, az esztelen nem érti meg. Ha úgy nőnek is a bűnösök, mint a fű, és kivirul minden gonosztevő, végül mégis el kell pusztulniuk. De te, URam, magasztos vagy örökké! Mert ellenségeid, URam, ellenségeid elenyésznek, szétszóródnak a gonosztevők mind. De engem olyan erőssé tettél, mint mikor a bivaly öklel, és friss olajjal kentél meg engem. Szemem nyugodtan nézi azokat, akik leselkednek rám, fülem nyugodtan hallja, hogy rám akarnak támadni a gonoszok. Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öregkorban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az ÚR, kösziklám ő, akiben nincs álnokság!

Földön túli kapcsolódás

Azután szólt Jézus ahhoz is, aki őt meghívta: Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne a barátaidat hívd meg, ne is a testvéreidet, a rokonaidat vagy a gazdag szomszédaidat, nehogy viszonzásul ők is meghívjanak téged. Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor. (Lukács 14,12-14)

Istenem, köszönöm a sorsomat. Jaj, sokszor voltam dühös azért, ami történik, de most visszanézve hálát adok neked minden jóért és rosszért egyaránt. Köszönöm, hogy egy nagy mennyei történetben vagyunk, és azok az Ottani dolgok mindent kisimítanak bennem. Uram, nem úgy szeretném nézni az embereket, ahogyan felszínesen látszanak, hanem egy kicsit a Te szemeddel! Akit Te meghívsz, azt én is. Kérlek, vedd ki belőlem azt a mérleget, ami mindig bekapcsol ösztönösen, és egyfelől azt érzékelem, megéri kapcsolódnom, másfelől pedig, hogy nem éri meg. Uram, hadd ne billegjen bennem ez a műszer, csak Téged szeretnék megélni, látni, hordozni! Veled jó! Téged várni jó! Ámen

„Ha az ember egyszer kezdi már elfogadni a dolgokat, nem kellene-e mindent elfogadnia? ... Ott álltam vele a végtelen térben, mely fenyegetéssel épp annyira telített volt, mint örökkévalósággal... Talán ez volt az a pillanat, amikor végbement bennünk a nagy áthelyeződés... És már az az érzésem is elmúlt, hogy kislányként kell játszanom egy olyan színdarabban, amely messze meghaladja az értelmi képességeimet (ami azelőtt gyakran előfordult), nem itt, az életéről van szó, a saját sorsomról, amit igenis el tudok viselni. És ez a sors minden fenyegetésével, bizonytalanságával, minden hitével és szeretetével úgy zárul körém, úgy illik rám, mint egy kifejezetten az én méretemre készített ruhadarab.” (1942. július 6.) ... Senkinek sem érzem a karmai között magamat, csak Isten karjaiban érzem magam.” (1942. július 11.)

december 21. csütörtök

106. zsoltár

Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettét? Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak. Gondolj rám, URam, amikor megkegyelmezel népednek, gondoskodj rólam, amikor megszabadítod! Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömének, és dicsőíthesselek örökségeddel együtt! Vétkeztünk őseinkkel együtt, bűnt, gonoszságot követtünk el. Őseink Egyiptomban nem értették meg csodáidat, nem gondoltak nagy szeretetedre, hanem engedetlenek voltak a tengernél, a Vörös-tengernél. De az ÚR megszabadította őket nevéért, hogy megismertesse hatalmát. Megdorgálta a Vörös-tengert, és az kiszáradt, átvezette őket a mély vízen, akár a pusztában. Megszabadította őket gyűlölőik kezéből, megváltotta az ellenség kezéből. Üldözőiket víz borította el, egy sem maradt meg közülük. Akkor hittek ígéreteiben, és dicséretet énekeltek. De csakhamar megfélemedeztek tetteiről, nem bíztak tervében. Sóvárgás fogta el őket a pusztában, próbára tették Istent a sivatagban. Teljesítette ugyan kérésüket, de csömört támasztott bennük. Féltékenyek lettek a táborban Mózesre és Áronra, az ÚR szent emberére. Megnyílt a föld, és elnyelte Dátánt, eltemette Abírám csoportját. Tűz gyulladt ki csoportjokban, láng pusztította el a bűnösöket. Borjút készítettek a Hóreb-hegynél, leborultak a bálványszobor előtt. Fölcserélték dicsőséges Istenüket növényevő bika képmásával. Megfélemedeztek szabadító Istenükről, aki hatalmas dolgokat vitt véghez Egyiptomban, csodákat Hám földjén, félelmetes dolgokat a Vörös-tengernél. Elhatározta, hogy elpusztítja őket, de választottja, Mózes, közbelépett értük, és elfordította pusztító haragját. Megvetették a kívánatos földet, nem hittek ígéretének, hanem zúgolódtak sátraikban, nem hallgattak az ÚR szavára. Ezért rájuk emelte kezét, és elhullottak a pusztában, utódaikat a pogányok közé juttatta, és szétszórta országaikba. Azután odaszegődtek Baal-Peórhoz, és holt bálványoknak szóló áldozatokból ettek. Ingerelték tetteikkel az URat, ezért csapás szakadt rájuk. De előállt Fineás, végrehajtotta az ítéletet, és megszűnt a csapás. Igaz tettnek számít ez neki nemzedékről nemzedékre mindörökké. Meribá vizeinél is haragra ingerelték, Mózes is rosszul járt miattuk, mert elkésértették lelkét, és meggondolatlanul beszélt. Nem pusztították ki a népeket sem, pedig meghagyta nekik az ÚR. Sőt összekeveredtek a pogányokkal, és eltanulták tetteiket. Bálványaikat tisztelték, amelyek csapdába ejtették őket. Feláldozták fiaikat és leányaikat a szellemeknek. Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik vérének, akiket a kánaáni bálványoknak áldoztak, vérontással gyalázták meg az országot. Beszennyezték magukat cselekedeteikkel, erkölcstelen tetteikkel. Ezért haragra gerjedt népe ellen az ÚR, és megutálta örökségét. Pogányok kezébe adta őket, gyűlölőik uralkodtak rajtuk. Sanyargatták őket ellenségeik, és meg kellett alázkodniuk előttük. Sokszor megmentette őket, de ők önfejűen engedetlenek maradtak, és mélyre süllyedtek bűneik miatt. Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket. Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre, nagy szeretettel megkönyörült rajtuk. Irgalmasságra indította mindazokat, akik fogságba vitték őket. Segíts meg minket, URunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve

*magasztalhassunk téged! Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké!
Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az URat!*

Kapcsolódás az ősökkel

A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek. Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható. Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot Istennek, mint Kain, és hit által nyert bizonyosságot arról, hogy ő igaz, mert Isten bizonyosságot tett áldozati ajándékairól, úgyhogy hite által még holta után is beszél. (Zsidókhoz írt levél 11,1-4)

Istenem köszönöm azt a gyökérzetet, amelyből kinőtt az életem! Pedig sok rosszat is örököltem. De éppen ez az a massa, amiből gyúrtál, és ebben az általad alkotott edényben lehet a Te kincsed. Köszönöm azt, hogy az éppen így lett, ahogy lett. Erősen látom, hogy Te számítasz rám, és bennem az őseimre is, és általam az utódaimra, a barátaimra, mindenkire, akivel együtt érzek, gondolkodom. Hadd legyek a hit egy láncszeme ma is! Istenem segíts, hogy ne szakítsam ezt a láncolatot, hanem tegyem hozzá azt, ami az enyém! Ámen

„Olyan gazdaggá tettél, Uram, hadd osszam tovább két kézzel ezt a gazdagságot. Az életem egyetlen, szakadatlan párbeszéddé vált teveled, Uram, egyetlen hatalmas párbeszéddé. Amikor a tábor valamelyik zugában állok, lábamat a te földeden megvetve, arcomat a te eged felé fordítva, néha könnyek borítanak el valamilyen felszökő, belső meghatottságból és hálából. Este is, amikor az ágyban fekszem, és tebenned lelek megnyugvásra Uram, elöntik arcomat a hála könnyei, olyankor ez az én imám.... Nem harcolok veled Uram, az életem egyetlen, hosszú, veled folytatott párbeszéd.”...” (1943 augusztus 18.)

december 22. péntek

107. zsoltár

Dicsérjétek az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettét? Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak. Gondolj rám, URam, amikor megkegyelmezel népednek, gondoskodj rólam, amikor megszabadítod! Hadd láthassam választottaid jólétét, örülhessek néped örömének, és dicsőíthesselek örökségeddel együtt! Vétkeztünk őseinkkel együtt, bűnt, gonoszságot követtünk el. Őseink Egyiptomban nem értették meg csodáidat, nem gondoltak nagy szeretetedre, hanem engedetlenek voltak a tengernél, a Vörös-tengernél. De az ÚR megszabadította őket nevéért, hogy megismertesse hatalmát. Megdorgálta a Vörös-tengert, és az kiszáradt, átvezette őket a mély vízen, akár a pusztában. Megszabadította őket gyűlölőik kezéből, megváltotta az ellenség kezéből. Üldözőiket víz borította el, egy sem maradt meg közülük. Akkor hittek ígéreteiben, és dicséretet énekeltek. De csakhamar megfélemedeztek tetteiről, nem bíztak tervében. Sóvárgás fogta el őket a pusztában, próbára tették Istent a sivatagban. Teljesítette ugyan kérésüket, de csömört támasztott bennük. Féltékenyek lettek a táborban Mózesre és Áronra, az ÚR szent emberére. Megnyílt a föld, és elnyelte Dátánt, eltemette Abírám csoportját. Tűz gyulladt ki csoportjokban, láng pusztította el a bűnösöket. Borjút készítettek a Hóreb-hegynél, leborultak a bálványszobor előtt. Fölcserélték dicsőséges Istenüket növényevő bika képmásával. Megfélemedeztek szabadító Istenükről, aki hatalmas dolgokat vitt véghez Egyiptomban, csodákat Hám földjén, félelmetes dolgokat a Vörös-tengernél. Elhatározta, hogy elpusztítja őket, de választottja, Mózes, közbelépett értük, és elfordította pusztító haragját. Megvetették a kívánatos földet, nem hittek ígéretének, hanem zúgolódtak sátraikban, nem hallgattak az ÚR szavára. Ezért rájuk emelte kezét, és elhullottak a pusztában, utódaikat a pogányok közé juttatta, és szétszórta országaikba. Azután odaszegődtek Baal-Peórhoz, és holt bálványoknak szóló áldozatokból ettek. Ingerelték tetteikkel az URat, ezért csapás szakadt rájuk. De előállt Fineás, végrehajtotta az ítéletet, és megszűnt a csapás. Igaz tettnek számít ez neki nemzedékről nemzedékre mindörökké. Meribá vizeinél is haragra ingerelték, Mózes is rosszul járt miattuk, mert elkésérették lelkét, és meggondolatlanul beszélt. Nem pusztították ki a népeket sem, pedig meghagyta nekik az ÚR. Sőt összekeveredtek a pogányokkal, és eltanulták tetteiket. Bálványaikat tisztelték, amelyek csapdába ejtették őket. Feláldozták fiaikat és leányaikat a szellemeknek. Ártatlan vért ontottak, fiaik és leányaik vérét, akiket a kánaáni bálványoknak áldoztak, vérontással gyalázták meg az országot. Beszennyezték magukat cselekedeteikkel, erkölcstelen tetteikkel. Ezért haragra gerjedt népe ellen az ÚR, és megutálta örökségét. Pogányok kezébe adta őket, gyűlölőik uralkodtak rajtuk. Sanyargatták őket ellenségeik, és meg kellett alázkodniuk előttük. Sokszor megmentette őket, de ők önfejűen engedetlenek maradtak, és mélyre sülyedtek bűneik miatt. Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket. Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre, nagy szeretettel megkönyörült rajtuk. Irgalmasságra indította mindazokat, akik fogságba vitték őket. Segíts meg minket, URunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve

*magasztalhassunk téged! Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké!
Az egész nép mondja: Ámen! Dicsérjétek az URat!*

Kapcsolódás a bocsánatban

Írok nektek, gyermekek, mert megbocsáttattak bűneitek az ő nevéért. Írok nektek, apák, mert ismeritek azt, aki kezdettől fogva van. Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt. (1 János 2,12-13)

Jézusom, a Te bocsánatodból élünk. Ez az egész élet motorja és üzemanyaga is, hogy te hátranézel, és nem látod már sötétségeinket, csak a fényt. Áttetszővé teszed besötétített ablakainkat, és csak árad ránk fényed. Urunk segíts abban, hogy ezzel a fényességgel tudjunk egymásra is tekinteni. Köszönjük azokat az embereket, akik a leghelyetlenebb helyzetekben is tudtak bocsánatot adni. Köszönjük, hogy az ő megbocsátásukkal mi is összeköttetésben élünk. Hogy ők minket is önmagunk fölé emelnek, és el tudunk engedni rossz dolgokat, és össze tudunk szövődni a jósággal. Ámen

„Tulajdonképpen nem félek. Ez nem valamiféle bravúr a részemről, hanem abbéli meggyőződésem, hogy valójában mindig emberekkel állok szemben, és lehetőség szerint igyekeznem kell minden megnyilvánulásukat megérteni. És épp ez volt a ma reggel történelmi mozzanata: Nem az, hogy egy szerencsétlen Gestapo - legény üvöltözött velem. Talán fel kellett volna háborodnom, vagy félnem, de e délelőtt nevezetessége az volt számomra, hogy őszinte részvétet éreztem ez iránt a fiú iránt, hogy legszívesebben megkérdeztem volna: ennyire boldogtalan gyerekkorod volt, vagy megcsalt a barátnőd? Sértettnek és űzöttnek látszott - egyébként rendkívül rosszkedűnek és kimerültnek is. ...A szorongató csak az, hogy a rendszerek az emberek fejére nőnek, és sátáni szorításban tartják őket.” (1942. február 27.)

december 23. szombat

100. zsoltár

Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája. Menjetek be kapuin hálaénnel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.

Kapcsolódás az örömben

Akkor örömtáncot jár a szűz, örülnek az ifjak a vénekkel együtt. Gyászukat örömmé fordítom, megvigasztalom őket, örömet szerzek nekik a kiállott szenvedés után. (Jeremiás 31,13)

Drága Uram! Már nem akarok csak álldogálni és kívülről figyelni. Megrendült ember vagyok; megrendülten, remegő léptekkel lépek eléd, meghajtom magamat az ég kapuja, a jászol ajtaja előtt, a szentség udvarán. Te szeretetből születél meg, drága Krisztus erre a világra! Megrendült, belső emberem is hadd szülessen meg, hogy megszűnjön görcsös akarásom, hogy rátaláljak az öröm útjára. Roskatag térdem és szívem Te készítsd az örömmé és táncra. Forgass meg, fogd meg a kezem, hogy Feléd forduljak, hogy odaforduló ember legyek, hogy Veled-Benned-Általad hazaérjek, hogy örömtáncot járjak. Kérlek, látogass meg az öröm váratlan fényével! Ámen

„Olyan nagy, erős, nyugodt hálatelt életérzés fogott el, hogy meg se próbálom egyetlen szóval kifejezni. Olyan tökéletes, olyan teljes boldogság van bennem, Uram. ... Önmagamban lelek nyugalomra... Hineinhorchen (kb.: befele hallgatni), bárcsak találnék erre egy jó holland kifejezést. Az életem valójában nem más, mint folytonos befele hallgatás, önmagamba, másokba, Istenbe. És amikor befele hallgatok, akkor valójában a bennem lakó Isten az, aki befele hallgat. A bennem lakó legfontosabb és legmélyebb valami az, ami a másokban levő legfontosabb és legmélyebbre figyel: Isten hallgatja Istent.” (1942. szeptember 17.)

december 24. vasárnap

121. zsoltár

Zarándokének. Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta. Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad az, aki védelmez téged. Bizony nem szunnyad, nem alszik az, aki védelmezi Izráelt! Az ÚR védelmez téged, az ÚR a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az ÚR megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőriz az ÚR jártodban-keltedben, most és mindenkor.

Kapcsolódás a végtelenben

A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent. És így szólt: Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak! És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz. (Jelenések 21,5-7)

Urunk, Jézus, Te mindent nekünk adtál! Nekünk adtad az élet vizének forrását, nekünk adod a "most" idejét, hogy életünket Hozzád kössük, hogy "akkor" a Te gyermekeid legyünk. Immánuel, velünk lévő Isten! Hálát adunk neked, hogy a Te szereteted mindig jelen idő. Köszönjük, hogy Te összekötöd az időt, egyesítesz minket a Te szeretetben. Most erre a szeretetre figyelünk, nem sietünk, nem akarunk, nem hiányolunk. Hálás szívvel Rád bízunk magunkat és szeretteinket. Ámen

„Valóban én vagyok az, aki itt ül és ír, mérhetetlen belső nyugalommal és érettséggel? Meg tudná érteni bárki is, ha azt mondanám, feltűnően boldognak érzem magam, nem vagyok felajzva vagy ilyesmi, egész egyszerűen csak boldog vagyok? Már szinte nem is merek tovább írni, nem tudom, mi ez; mintha túl messzire mennék abban, hogy így lemondok mindenről... mert már tudom, hogy az élet és a halál logikusan kapcsolódik össze, a halál nem lesz egyéb, mint repülés, még ha külső formájában szomorú is.” (1942. július 6.)

Áldd meg Istenünk karácsonyunkat! Áldd meg ezt az estét, vigyázz családunkra, távollévő szeretteinkre! Ha nincsenek is itt most, lélekben, a Te szeretettedben köss össze velük!

Ámen